

Jerusalem ella Tel-Aviv – heil hjartað ella hálv hjartað

HARRY Á LAKJUNI

Um vit ímynda okkum, at allir danir frá Skagen til Gedser og frá Keypmannahavn til Esbjerg vórðu ríknir frá húsi og heimi og fluttir suður um markið inn í Týskland, har tey blivu gassað til deyðis og brend. Ikki eitt menniskja eftir í Danmark, hvørt einasta hús stóð tómt, 5,8 mió. fólk avrættað – bert tí tey vóru danir.

Kunnu vit yvirhøvur ímynda okkum slíkt? – Men hetta var tað, ið hendi jødunum undir seinna veraldarbardaga. 6 mió. jøðar, ríknir frá húsi og heimi fyri at verða týndir í Nazitýningarlegunum: Auschwitz, Birkenau, Treblinka, Belzec, Sobibor, Chelmno, Majdanek – fyri at nevna nakrar av drápsverksmiðjunum hjá Nazistunum. Einasta orsök til, at øll hesi menniskju, 6 mió., á ein so ræðuligan hátt vórðu tikin av døgum, var, at tey vóru jøðar.

Antisemitisman – jødahatrið, doyði tíverri ikki út við Hitler, Goebbels, Göring, Eichmann, Hess, Himmler og hinum jødahatarunum í Nazitýsklandi.

Antisemitisman hevur helst ongantið verið størri enn í dag, nú vit dag og dagliga hoyra um terroratsóknir móti jødum ymsastaðni í Europa. Sjálvst teir jødisku kirkjugarðarnir fáa ikki frið. Og hendan óhugnaliga sóttin, sum antisemitisman er, ger eisini um seg í USA. Feskast í minninum eru teir ræðuleikar, sum hendi í USA í New Jersey og lítla býnum Monsey, norðan fyri New York.

Jøðarnir hava eina langa søgu. Tað er hent nóg, síðani Ábram fyri umleið 4000 árum síðani fór úr Ur í Kaldea til Kánaansland, landið, sum Harrin skuldi vísa honum og geva honum, 1. Mós. 12. Lyftið, Harrin gav Ábram, varð endurtikið ferð eftir ferð:

1. Mós. 13,15; 15,7; 15,18 og 17,8. Lyftið varð endurtikið fyri Ísaki: 1. Mós. 26,3, og fyri Jákupi: 1. Mós. 28,13 og 35,12. Og Harrin mintist sáttmála sín við Ábraham, Ísak og Jákup: 2. Mós. 2,24 og 6,3-8.

Tað er neyvan politiskt korrekt at vísa ov nóg til Bíbliuna, men hon verður ring at koma uttanum, tá tað um jøðarnar ræður. Og tá vit hugsa um, hvat profetarnir hava talað: Fólkíð skuldi spjæðast um alla jørðina og síðani venda heimaftur til sítt egna land. Millum so nóg annað eru Jeremias 31 og Ezekiel 36 sera viðkomandi lesnaður hesum viðvíkjandi.

Vit, sum liva í dag, síggja við okkara egnu eygum, at tað, sum talað varð við profetunum fyri umleið 2.700 árum síðani, gongur út. Jøðarnir flyta heim aftur í stórum tali til sítt egna land, Ísrael.

Tá ið Ísrael varð endurstovnað í 1948, lá nær at hugsa, at nú fekk hetta fólkíð loksins frið aftan á ta forfylging og teir ræðuleikar, ið teimum var fyri í Europa, krígsárini. Men so var ikki. – Hin 14. Mai 1948 varð Ísrael lýst sum statur at vera. Dagin eftir var longu kríggj. Ísrael varð álopið av Jordan, Egyptalandi, Sýria, Libanon og Irak.

Í 1948 var Ísrael eingin supermakt (tað er tað í dag), men teir vunnu kríggj. Og teir ikki bara vunnu, men lögdu eisini meir av lyftislandinum undir seg. Tað sama hendi í 1967, tá Ísrael varð álopið av Egyptalandi, Sýria og Jordan, væl stuðlað av øðrum arabaralondum. Endamálið var at leggja Ísrael í oyði og reka jøðarnar í havið. 2,6 mió. jøðar ímóti 100 mió. muslimum – men figgindar Ísraels vóru fyri einum so knúsandi ósigri, sum neyvan er sæddur áður. Dávid vann á Goliat, hóast Nasser, forseti Egyptalands, brúkti stór og háðandi orð um Ísrael, eins og Goliat háðaði Dávid á sinni.

Ísraelsmenn ikki bara vunnu kríggj, men lögdu enn eina ferð meir av lyftislandinum undir seg: Judea Samaria (tann sokallaða Vestara Árabakka), Gaza, Golanheggjarnar, Sinai og ikki at gloyma Jerusalem, Eystur-Jerusalem, sum tá í 19 ár hevði verið undir jordanskum valdi eins og Judea Samaria.

Í 1973 var verri vordíð hjá Ísrael, tá figgindar tess á sjálvum Yom-Kippur degnum, 6. okt., gjørdur sniðalop á Ísrael. Ísrael hevði frí henda dagin og var tí sera sárbart. Tað tók sína tíð at mobilisera og gera seg kláran at taka ímóti figgindanum. Helst

hevur Ísrael lært av hesum, at teir ongantið kunnu taka sær av lottum, men vera á vakt 24-7, 365 dagar um árið. – Kríggj ið í 1973 kann líknast við, at 30 mans bróta inn og leggjast á ein sovandi mann (ca. lutfallið millum arabarar og jøðar). Hóast hesin eini í byrjanini hevði trupulleikar, reistist hann, og á undurverdan hátt rak hann figgindan á dyr. Tann 26. okt. stóð Ísrael sum sigurharrin.

Eisini kann nevast: Suezkríggj ið 1956, Libanon 1982 og 1996, Gaza í 2009 og 2014 og allar tær túsundtals rakettir, sum eru skotnar inn í Ísrael úr Gaza, serliga síðani Ariel Sharon undir altjóða trýsti og fyri frið skyld í 2005 tvangsflutti teir síðstu 8.000 jøðarnar heim til Ísrael. Var tað ófriðarligt frammanundan, so bleiv tað nógv ófriðarligari, og nógv fleiri terroratsóknir eru framdar úr Gaza, eftir at jøðarnir fluttu.

Heldur ikki eiga vit at gloyma teir ræðuleikar, sum terroristar og sjálmorðsbumbarar hava framt inni í Ísrael. Serliga undir fyrru og seinnu intifadaini (intifada merkir mótstøða ella uppreistur á arabiskum). Tann fyrra var frá 1987 til 1993 og tann seinna frá 2000 til 2005.

Italienski journalisturin, Giulio Meotti, viðger í bók síni frá 2009 “A new Shoah” (Eitt nýtt Holocaust) terroratsóknirnar – serliga frá sjálmorðsbumbarum – tilburð fyri tilburð hetta tíðarskeiðið. Meotti hevur samrøðu við mong av teimum, sum yvirlivdu, og eisini familjur, sum vórðu raktar av terrorálopum mitt í gerandisdegnum, í bussum, sýnagogum, kibbutzum, matstovum, dansistøðum o.s.fr. Hetta er íroynd og veruikki lesnaður fyri veikar sálir. Giulio Meotti sigur: “Hetta er Ísraels Ground Zero! Onki annað land í søguni hevur nakrantíð verið álopið av so nógvum sjálmorðsbumbarum. Meir enn 150 álop eru framd, og meir enn 500 eru fyrirbyrgd. Vit tosa um eitt stórt hol, sum hevur svølg 1557 menniskjum og hevur sært 17.000 yvir 15 ár. Ísrael er eitt lítið land. Tað tekur 2 min. við jettflogfari at koma úr eystri í vestur. Um hetta var í USA, lutfalsliga eftir fólkatálinum, vóru 53.756 amerikanarar deyðir og 664.133 særdir.”

Ísrael er umgyrt av nógvum figgindum: Hamas í Gaza, Hezbollah í Libanon, Fatah mitt í Ísrael (Judea Samaria), Sýria og Iran. Iran hóttir dag

og dagliga við at leggja Ísrael í oyði, og í samstarvi við Hezbollah roynir Iran at planta sína krígsmaskinu í Sýria til sama endamá: at leggja Ísrael í oyði. Tí má Ísrael við jøvnum millumbilum inn í Sýria at bumba tað í sor, sum Iran við vanlukkuætlanum í huga hevur stáplað upp á beinini beint uttan fyri dyr ísraelsmanna.

Síðan 1948 hevur Ísrael ongantið byrjað nakað kríggj, men hevur verið noytt at vera í verjustøðu fyri at verja land og fólk. Og tað er undrunarvert, hvat teir hava megnað undir slíkum truplum umstøðum. Undir støðugari hóttan frá figgindanum hava teir við byrsu í aðrari og spaka í hinari hondini dýrkað landið og fingið oyðimørkina at blóma. Ísrael er í dag á so mongum økjum fremst í millum tjóðirnar. Fantastiskt!

Men tann størsta hóttanin móti Ísrael í dag er tann ofta á okkara leiðum nógv hálovaði felagsskapurin, ST. Hesin felagsskapur, sum í 1945 helst varð stovnaður við góðari meining, er í dag ein felagsskapur, sum brúkar ein standard fyri Ísrael og ein annan fyri restina av heiminum. Antisemitisman ger seg eisini galdandi á ST-høvudsborgini í New York. ST brúkar meir enn helvtina av tíðini til at viðgera Ísrael, einasta demokratiska landið í Miðeystri.

Hóast tað eru nógv dømi um stríð um mark millum lond (nærum 200 vil onkur vera við), so er tað næstan bara Ísrael, sum stendur fyri skotum í ST. Síðan tað sonevnda Mannarættindaráðið hjá ST varð stovnað í 2006 og fram til 2015, hevur ráðið fordømt Ísrael (Ísrael eigur 0,1 % av heimsins íbúgvum) við 61 resolútionum, og restina av heiminum (99,9 % av heimsins íbúgvum) við einans 55 resolútionum.

Í 2016 fordømdi aðalfundururin hjá ST Ísrael við 20 resolútionum og øll onnur heimsins lond einans við 4. – Í 2017: Ísrael 21 og restin av heiminum 6. – Í 2018: Ísrael 21 og restin av heiminum 6. – Í 2019: Ísrael 18 og restin av heiminum 7.

Frá 1967 til 2016 umtalaði ST-aðalfundurin í sínum samtyktum landaøkið undir ísraelskum valdi sum hertikin 2.342 ferðir, meðan t.d. Indonesia í Eystur-Timor, Turkaland á Norður-Kypern, Rusland í Georgia og Krim, Marokko í Vestur-Sahara, Vietnam í Cambodja og Armenia í Azerbadjan í

sama tíðarskeiði einans vórðu nevnd hersetingarvald 16 ferðir tilsamans. Hetta er jú fullkomiliga sjúkt. Kann nakar við sínum fullu fimm taka ST í álvara? Men soleiðis hevur verið í mong ár. Slagsíðan er øgilig.

Tá ið ST tann 29. nov. 1947 við 33 atkvøðum fyri, 13 ímóti og 10 blonkum samtykti at býta landið millum arabarar og jøðar, góðtóku jøðarnir ætlanina, tó at teir bert fingi ein lítlan part av lyftislandinum. Men arabarnir vrakaðu hana! – Burtur sæð frá friðaravtalunum, Ísrael gjørdi við Egyptaland 1979 og Jordan 1994, hava arabarar í 100 ár sagt nei takk til øll friðartilboð:

1920: San Remo Conference decisions

1922: League of Nations Mandate for Palestine

1937: Peel Commission proposal

1946: Jewish Agency partition plan

1947: UN General Assembly proposal

1948: Israel's stretched out hand for peace

1949: Israel's fixed official border proposal

1967: Israel's stretched out hand for peace

1978: Begin/Sadat peace proposal

1995: Rabin's Contours for peace

2000: Barak/Clinton peace offer

2005: Sharon's peace gesture

2008: Olmert/Bush peace offer

2009: Netanjahu's peace talks offer

2014: Obama/Kerry contours for peace

2020: Trump's peace plan

Bæði undir Ehud Barak í 2000 og Ehud Olmert í 2008 stóð tað Palestina-arabarunum í boði at fáa ávikavist 92% og 96% av Vestara Árabakka og enntá gamla bý í Jerusalem (Tað er ikki gott at vita, hvat Barak og Olmert hava hugsað fyri sær at geva kjarnuland Ísraels, Judea Samaria, upp í hendurnar á arabarunum), men líkamikið, arabarnir søgdu nei takk, Yassir Arafat í 2000 og Mahmoud Abbas í 2008.

Og nú Donald Trump legði sína ætlan fram, segði Mahmoud Abbas ikki bara nei, hann segði: “Vit siga 1000 ferðir nei, nei, nei....” Í veruleikanum segði hann nei, áðrenn hann hevði sæð ætlanina.

Í 1973 segði uttanríkisráðharri Ísraels, Abba Eban, so beinrakið tey vælkendu orðini: “The arabs never miss an opportunity to miss an opportunity – for peace.” Mann kann av røttum spyrja, hví ST, EU, vesturheim-